

TEZĂUR LITURGIC
7 MAI
MACARIE AGHIANANITUL

SLUJBA
SF. CUVIOS
NIL
DE LA
MAREA LAVRĂ-
ATHOS
AFLAREA MOAȘTELO

ATENA, 2020

07 Μαΐου

Ἀκολουθία

Ὁσίου ΝΕΪΛΟΥ τοῦ Μυροβλύτου

Ποίημα Μακαρίου Ἀγιαννανίτου

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ἰσθῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον. Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος φωτί, Νεΐλε ἀξιάγαστε, τῆς Τρισηλίου Θεότητος, ναὸς γεγένησαι, καθαρὸς καὶ θεῖος, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐμφάσεις νοερῶς εἰσδεχόμενος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).

Ἀγγέλους συλλήπτορας σοφέ, ἔχων δυναμοῦντάς σε, τὰ τῶν δαιμόνων φαντάσματα, καὶ πανουργεύματα, ἀπεκροῦσω Νεΐλε, τὴν ὁδὸν διήνυσας, τὴν φέρουσαν πρὸς θείαν κατάπαυσιν· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ψυχῆς καθαρότητι πολλῇ, Νεΐλε ὀσιώτατε, τῷ καθαρῷ ἔξομοίωσαι, Θεῷ καὶ Κτίστη σου, καὶ θυσία ζῶσα, Αὐτῷ προσενήνεξε, ὡς φύλαξ τῶν Αὐτοῦ διατάξεων· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τὸν ἐπὶ γῆς Ἄγγελον, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τοῦ κόσμου τὴν εὐκοσμίαν, τὴν τρυφήν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, τῶν ἀσκητῶν τὸ καύχημα, Νεῖλον τιμήσωμεν, τὸν ἡμῖν ἀναλάμπαντα σήμερον, διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν πλείστοις χρόνοις κεκρυμμένων ἱερῶν αὐτοῦ ὀστῶν, καὶ εὐωδίας πληρώσαντα καὶ ἰάματα βλύζοντα, ὡς πάλαι μύρα, καὶ χειραγωγοῦντα διάγειν, ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἕμνοις χρεωστικοῖς, τῶν ἀσκητῶν τὸ κλέος, καὶ πάντων λαμπαδοῦχον, πληθὺς τοῦ Ἄθω δεῦρο, τὸν Νεῖλον μεγαλύνομεν.

Στ. *Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.*

Πόνους τὸν Ἰησοῦν, ἐδόξασας διό σε, Νεῖλε ἀντιδοξάζει, ἐν θαύμασι ποικίλοις, καὶ μύρων ἀναβλύσει.

Στ. *Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;*

Ψάλλατε ἐμμελῶς, οἱ μονασταὶ τοῦ Ἄθω, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Νεΐλου, ὑμῶν λαμπροῦ φωστῆρος, καὶ ποδηγέτου σήμερον.

Δόξα. Ἦχος α'.

Ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ ἡ περιώνυμος Λαύρα τοῦ Ὄσιου Ἀθανασίου, ἡ πάλαι μὲν τὸν θεῖον Νεῖλον, ἐν

ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς αὐξήσασα, παντοίαις χάρισιν ἀρετῶν κεκοσμημένον· νῦν δὲ ὡς θησαυρὸν κεκρυμμένον, τὰ χαριτόπνοα τούτου λείψανα εὐροῦσα, πᾶσιν Ὁρθοδόξοις τὴν ἀκένωτον χάριν ἐχορήγησε· διὸ ἐορτὴν ἐτήσιον τελοῦντες, τὴν χαρμόσουν μνήμην αὐτοῦ, τοῖς νοητοῖς ἄνθεσι στεφανώσωμεν, Χριστὸν τὸν ἀναστάντα, καὶ πάντας ἀναστήσαντα δοξάζοντες.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Βιώσας θεαρέστως ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος, προσευχαῖς καὶ νηστείαις τὸν Θεὸν ἐθεράπευσας, ὡς σκεῦος τῆς χάριτος λαμπρόν, τοῦ Πνεύματος ἐδείχθης λειτουργός, διανέμων τὰς ἰάσεις τοῖς ἐκβοῶσί σοι, πιστῶς Νεῖλε μακάριε· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. Ἐτερον. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Διὰ νηστείας ἀκραιφνοῦς Νεῖλε θεόφρον, ἀπονεκρώσας τῶν παθῶν ἐπαναστάσεις, τοῦ Χριστοῦ ὁ ἔρωσ σοι ἔδωκε τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ζῶν τε καὶ μετὰ πότμον θαυματουργεῖν· ὄντως θαῦμα παράδοξον, ὅτι ὁστέα τὰ σά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα, πᾶσι τοῖς πίσει θερμῇ σοι προστρέχουσι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως ὁ Προοιμιακός καὶ τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσιῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ Ὁσίου γ'. Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Νεῖλε, θεόφρον Πατὴρ ἡμῶν, διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς παρουσίας ἡλόγησας, καὶ τοῖς πόνοις ἔκδοτον, σοῦ τὸ σῶμα παρέδωκας, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ ἀτελεύτητον, τρυφὴν ἐνθέως ἀποσκοπούμενος, ἧς καὶ ἐπέτυχες, σὺν Ὁσίων τάγμασι διηνεκῶς, θρόνον παριστάμενος, τοῦ Παντοκράτορος.

Ὅσιε, Νεῖλε μακάριε, θεία δυνάμει ῥωσθεῖς, τῶν δαιμόνων τὴν ἔπαρσιν, σταθερῶς κατέβαλες, καὶ εἰς γῆν ἐταπείνωσας, δύναμιν ἔχων, σὲ ἐνισχύουσαν, καὶ δυναμοῦσαν, Χριστὸν τὸν Κύριον· Ὄν καθικέτευε, καὶ ἡμῖν δωρήσασθαι τοῖς εὐσεβῶς, μνήμην τὴν πανίερον, ἐπιτελοῦσί σου.

Νεῖλε, τῆς Λαύρας τὸ καύχημα, παντός τε Ἄθω τερπνόν, καὶ ἡδύτατον ἄκουσμα, σήμερον ἀνέτειλας, ὡς φωστὴρ ἐκ τοῦ μνήματος, καταπυρσεύων, πιστῶν συστήματα, διὰ τῆς χάριτος τῶν λειψάνων σου· ὅθεν γηθόμενοι, λάρνακα κυκλοῦμέν σου τὴν ἱεράν, τάφον καὶ τὸ σπήλαιον, κατασπαζόμενοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Εἰς ὄρος ὑψηλὸν ἐπιβὰς πολιτείας, τὸ μέγα ὄρος τοῦ Ἄθω κατέλαβες, ἵν' ἔχεις ὡς εἰκόνα τῶν ἀοράτων τὰ ὀρώμενα· δέονται γὰρ πόνων καὶ καμάτων τὰ

τραχέα καὶ ὑψηλὰ πρὸς ἀνάβασιν· ἀναβὰς δὲ τις ἄνω, ὄρᾳ τὰ πόρρω καὶ τὰ κάτω. Οὕτω σὺ μακάριε Νεῖλε, συνεργὸν ἔχων φερωνυμοῦντα, τὸν σὸν κατὰ σάρκα καὶ κατὰ πνεῦμα θεῖον Μακάριον, ὡς Μωϋσῆς τὸν Ἀαρών, καὶ ὡς Ἡλίας τὸν Ἐλισσαῖον, οἱ τὸ Σίναιον καὶ τὸ Κάρμηλον ἔχοντες ἐνδιαίτημα, τὰς ὑψηλὰς θεοπτείας καὶ προφητείας ἐώρων, οὕτως ὑμεῖς, Ἄθω οἰκοῦντες, τῶν μεγίστων καὶ ὑπερτάτων θεωριῶν τὴν γνῶσιν εἰλήφατε, καὶ πᾶσι τοῖς μονασταῖς ὑπογραμμὸς ἀνεδείχθητε. Ἐχοντες οὖν πρὸς Θεὸν παρρησίαν, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 1 - 9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσιν καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ

διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' Αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιος Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ.ε' 15- στ' 3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ Αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον Αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὀσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ Αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ

κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ζ' 7-15).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Ἐπρεπε τοῖς τὸν Ἄθω οἰκοῦσι μονοτρόποις, τὴν τούτου Βασιλίδα καὶ Δέσποιναν, κατὰ πρῶτον ἐγκωμιάζειν· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ, ἐν ᾧ τοῖς Ὅσιοις ὤφθη Πατράσι, καὶ ὡς θεογράφους πλάκας, τὰς σωτηρίους ἡμῖν, διὰ Πέτρου τοῦ θεράποντος

Αὐτῆς, ἐπαγγελίας ἐπηγγείλατο, καὶ τῶν μετ' ἐκεῖνον Πατέρων. Οὗτοι γάρ, ὡς Μωϋσῆς ἐν Σιναίῳ, ἐν τῷδε παροικοῦντες τῷ τόπῳ, οὐκί τυπικῶς ὡς ἐκεῖνος διὰ τῆς βάτου, ἀλλὰ τηλαυγῶς τὴν Κυρίαν τοῦ παντός ἰδεῖν ἠξιώθησαν, καὶ ὁμιλίας ἔτυχον. Διὸ καὶ ἡμεῖς, οἱ ἐν τῇ ἀγία ταύτῃ πέτρα, τῆς Παναγίας κεκλημένη, ἐν ἣ ὁ σήμερον εὐφημούμενος θεῖος Νεῖλος τὸν ναὸν Αὐτῆς ἀνφοδόμησε, καὶ θυσίας ἐν τούτῳ ἀναιμάκτους ὡς λειτουργὸς τῷ Θεῷ προσήνεγκε, μελωδικῶς λιτανεύοντες κράζομεν· Παναγία Παρθένε Ἄγνή, ἀγίως ἀξίωσον ἡμᾶς πολιτεύεσθαι, καὶ ἐν ἀγνότητι, παρθενία καὶ ἀκαταγνώστῳ μετανοία, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν Σε.

Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ Ὅσιων Ἄθω τὸ κλέος, Ἀθανάσιε παναοίδιμε· σὺ γὰρ συνήγαγες θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρας, πληθὺν Ὅσιων Πατέρων, ἐν τῇ μεγίστῃ σου καὶ ἀριζήλῳ οἰκοδομῇ, ἣν ἐπὶ γῆς ὡς οὐρανὸν καὶ ὡς Παράδεισον ἄλλον ἀνέδειξας· δι' ἧς ὡς ἄνθη πανεύοσμα, καὶ ὡς ἀστέρες ἐκπέμπουσιν εὐωδίαν καὶ λαμπρότητα, ἐξ ἧς ἐξήνθησαν καὶ αὐγάζουσιν ὄνομασί· Πέτρος ὁ μακάριος, καὶ Μάξιμος ὁ θεηγόρος, σὺν Γρηγορίοις καὶ Νικηφόρος, Ἰωάννης τε ὁ μελωδός, καὶ ὁ νηφάλιος Νήφων, καὶ σὺν Μάρκῳ ὁ Θεόδωρος, μεθ' ὧν ὑστάτως ὁ Ἀκάκιος, οὗς ὁ θεόσοφος Νεῖλος, ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ μετὰ καὶ τῶν ἀνωνύμων εὐαρεστησάντων τῷ Θεῷ, ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ,

χειραγωγῆ ἡμᾶς, ὁμοῦ τε καὶ ἰδίως πανηγυρίζειν, καὶ ἀνυμνεῖν αὐτοῦ τὸ μνημόσυνον.

ᾠχος β'.

Θαυμαστός εἶ ὁ Θεός, καὶ τῶν θαυμασίων Σου πέρας ὅλως οὐκ ἔστιν. Ἴδου γάρ, ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ, μετὰ πολυχρόνιον ἐν γῆ κατάκρυψιν, ἀπεκάλυψας τοῦ Σοῦ θεράποντος Νείλου τὰ λείψανα, εὐωδία ἀρρήτην ἐκπνέοντα, καὶ πηγὰς θαυμάτων προχέοντα, ἅπασιν τοῖς πόθῳ προσιοῦσιν· ὅθεν καὶ ἐνίσχυσας ἡμᾶς ἐξασθενήσαντας, ταῖς ἀφορήτοις φορολογίαις, καὶ πρὸς ἄμιλλαν ἡγείρας, ναὸν πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος οἰκοδομήσειν, ἐν ᾧ ἐτησίως ἀθροιζόμενοι δοξάζομεν, τὸν ἐπὶ γῆς σε δοξάσαντα Ὅσιον.

ᾠχος γ'.

Ὁμωνύμως τοῖς Νειλώοις νάμασι κληθεῖς, κατὰ ἀπόρρητον οἰκονομίαν, φερώνυμος ἐδείχθης Νεῖλε μακάριε· ὡς γὰρ ἐκεῖνα ἐτησίως ἀναβαίνοντα, πρόξενά γίνεται νέας χρονικῆς καρποφορίας, οὕτως αὐτὸς ἐτησίως ἡμῖν ἐμφανιζόμενος, διὰ τῆς θείας σου μνήμης, ἀρδεύων τὴν ἀκαρπίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εἰς πνευματικὴν καρποφορίαν μετεσκευάζεις, διεγείρων πρὸς μίμησιν τῶν ἐναρέτων σου κατορθωμάτων, διὰ τῆς καινουργούσης ἡμᾶς μετανοίας. Οὕτως οὖν ἀξιωθεῖς παρὰ Θεοῦ, δώρησαι ἡμῖν φερωνύμως πάσας τοῦ παρόντος ἔτους τὰς ἡμέρας, καρποφόρους προσενεγκεῖν τῷ Χριστῷ, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τοῖς μυστικοῖς χρυσορρείθροις νάμασι, τῶν ἱερῶν σου λειψάνων προσερχόμενοι, χορήγησον ἡμῖν ἀγιώτατε Πάτερ, ῥῶσιν καὶ ὑγείαν τῇ ψυχῇ τε καὶ σώματι πρέπουσαν· μεσιτεύων ὡς Ἰερεὺς ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν λαβεῖν, καὶ ἀκατακρίτους ἡμᾶς παραστήναι Αὐτῷ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Ἦχος δ'.

Εὐφράνθητι ἔρημος διψῶσα, Ἡσαΐας προορῶν τῆς νῦν ἐρήμου τοῦ Ἄθω, τὴν πνευματικὴν οἴκησιν ἔλεγεν· ἰδοὺ γὰρ τὰ τραχέα καὶ σκολιά, καὶ ὄλως ἀδιόδευτα τοῦ Ὄρους μέρη, ὡς πόλις εὐπρεπῆς ὁρᾶται οἰκούμενα, καὶ τὰ σκολιὰ εὐθέα, καὶ τὰ ἄβατα εὐδιόδευτα, καὶ τὰ ἄκαρπα κάρπιμα, ὠμάλισεν αὐτὰ Χριστὸς διὰ τῶν δούλων Αὐτοῦ· οἱ ὡς Παράδεισον τρυφῆς, καὶ οὐρανὸν λαμπρὸν ἐποίησαν ἀληθῶς τὸν τόπον τοῦτον· ὧν ταῖς λιταῖς διατήρησον Χριστέ ὁ Θεός, εἰς τοὺς αἰῶνας ἀδιάφθορον.

Ὁ αὐτός.

Ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, ἡ ἔντιμος καὶ ἀκρογωνιαία, ἡ ἀκλινὴς θεμέλιος καὶ ἀσάλευτος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁμωνυμοῦντα τῷ γράμματι τὸν Ἄθω εὐροῦσα, ἐπὶ τὰ τούτου σκληρὰ καὶ πετρώδη τὴν πρώτην εὐαγγελικὴν ζωὴν, ὠκοδόμησεν ἀσάλευτον. Μάρτυρες γὰρ ἀληθείας οἱ Ὅσιοι, οἱ ἀνεκλείστως κοσμοῦσι τὸν τόπον τοῦτον· καὶ γὰρ μετὰ Πέτρον καὶ Εὐθύμιον καὶ Ἀθανάσιον τὸν πανθαύμαστον, Μάξιμόν τε καὶ

Νήφωνα καὶ Ἰωάννην, Νεῖλος ὁ μακάριος διέπρεψεν· οἱ πολλοὺς εἶχον συνοπαδοὺς, μεθ' ὧν Ἀκάκιος ὁ αἰίδιμος. Οὗτοι, τὴν βαθυτάτην ταύτην ἔρημον, κατὰ καιροὺς ἰδίους κοσμοῦντες, τὴν ὑψηλοτάτην καὶ ἀκλόνητον εὐαγγελικὴν ζωὴν ἠκολούθησαν· ἦν ὁπαδοὶ αὐτῶν ἀσκηταὶ λαβόντες, κρατοῦσιν ἀπαράβατον. Στήριξον αὐτοὺς Χριστέ, ἡ ἀσάλευτος πέτρα τῆς ζωῆς, φυλάττειν αὐτὴν ἀκίβδηλον, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ὁσίων Σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον, ὡς ἀληθῶς ἡ μυστικὴ αὕτη ἐβδόμη, ἡ τοῦ Ὁσίου καὶ θαυμασίου Νείλου τὰ λείψανα ἀνακαλύψασα, τῆς πάλαι ἐβδόμης ἐκείνης φέρει ὁμοίωσιν· ὅτε ὁ Σταυρὸς ἐν οὐρανῷ, ἔλαμψεν ἡλίου φαιδρότερον, οὕτω τὰ σταυροφόρα τοῦ θεοφόρου ὁστά, ἐκ γῆς ἀναλάμψαντα, ὡς ἔμπλεα τερπινοτάτης εὐωδίας, θείου φωτισμοῦ καὶ λαμπρότητος ἔπλησαν, πάντας τοὺς παρευρεθέντας· ὅθεν, ἀγαλλόμενοι ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τὴν ἁγίαν Λαύραν κατέλαβον, καὶ ὡς θησαυρὸν πολύτιμον ἐναπέθεντο, ἰάματα παρέχοντα, πᾶσι τοῖς πιστῶς προσιοῦσι καὶ εὐλαβῶς ἀσπαζομένοις· τὴν ἀνάμνησιν οὖν ταύτην ἐορτάζοντες, παννύχιον προσφέρωμεν, τῷ Χριστῷ δοξολογίαν, τῷ δοξάσαντι τὸν Αὐτοῦ θεράποντα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Οἶκον, Παρθενομήτορ Ἀγνή, οἱ φοιτηταί Σου εὐλαβῶς Σοι ἀνέθεντο, τὸ ὄρος τοῦτο τοῦ Ἄθω, ἐν ᾧ οἰκεῖς νοερῶς, οὐρανὸν ὡς ἄλλον τοῦτο δείξασα· ἰδοὺ γὰρ ἐξέλαμπαν, ὡς φωστήρες ὑπέρλαμπροι, φωτὸς τοῦ Θεοῦ, τὰς ἀκτῖνας δεξάμενοι, καὶ ἐκλάμπουσιν, ἀρετῶν ταῖς φαιδρότησι, φῶς τὸ ἀειλαμπέστατον, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τὴν ἐνοικήσαν τούτοις, παρὰ τοῦ Σοι ἐνοικήσαντος, Χριστοῦ· Ὃν δυσώπει, καὶ ἡμᾶς ἀξιωθῆναι, φωτὸς τοῦ οἴκου Σου.

Στ. *Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.*

Στύλοι, φωτοειδεῖς ἀρεταῖς, ἐστηριγμένοι καὶ νεφέλη σκιάζουσα, οἱ θεῖοι ἡμῶν Πατέρες, ἐφάνησαν ἀληθῶς, μοναστῶν τὰς τάξεις ποδηγούμενοι· ὁ Πέτρος, Εὐθύμιος, ὁ λαμπρὸς Ἀθανάσιος, Μάξιμος, Νήφων, καὶ ὁ Νεῖλος ὁ ἔνδοξος, οἱ τρισόλβιοι, καὶ οἱ θεῖοι διδάσκαλοι· οὗτοι γὰρ συνεκάλεσαν, ἡμᾶς πάντας σήμερον, Νείλου τοῦ Θεοῦ τὴν μνήμην, πνευματικῶς ἐκτελέσοντας· μεθ' οὗ δυσωποῦσι, τὸν Χριστὸν ἡμῖν δοθῆναι, πταισμάτων ἄφεσιν.

Στ. *Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ᾧ ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;*

Χαίροις, ὁ ἐπ' ἐσχάτων φανείς, Νείλων τῶν πάλαι ἀτεχνῶς ἀφομοίωμα· τὸν βίον γὰρ τούτων Πάτερ, φερωνυμήσας καλῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανείς καθαρῶτατον, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, ἀκτινοβόλους, ἀστραπὰς εἰσδεχόμενον, τὰς τοῦ Πνεύματος, ὡς ἐκεῖνοι πανόλβιε· ὅθεν

καταυγαζόμενος, ἑώρας τὰ μέλλοντα, πάντα προλέγων ἐκ θείας, φωτοφανείας μουύμενος, Χριστοῦ· Ὅν δυσώπει, καὶ ἡμᾶς ἀξιωθῆναι, θείας ἐλλάμψεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ἀσκητῶν τὰ πλήθη, τὸν ἐν ἐρήμοις τοῦ Ἄθω, ὡς καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Νεΐλε Πατὴρ ἡμῶν· διὰ γὰρ σου τὴν τρίβον, τὴν ἐν ἀβάτοις τόποις ὁδεύομεν χειραγωγόν σε καὶ προστάτην ἐν πειρασμοῖς κεκτημένοι, καὶ ἄγρυπνον φύλακα. Ἴδου γὰρ, ταῖς λιταῖς σου ἡ Λαύρα αὕτη, ἡ σὲ ἐτησίως καὶ καθ' ἐκάστην γεραίρουσα, ὡς ῥόδον ἐν ἀκάνθαις διαμένει ἀμάραντον. Φρούρησον μακάριε, ἀειθαλῆ εἰς αἰῶνας, καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς μιμητὰς σου γενέσθαι, καὶ κληρονόμους τῶν χαρισμάτων σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Βιώσας θεαρέστως ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος, προσευχαῖς καὶ νηστείαις τὸν Θεὸν ἐθεράπευσας, ὡς σκεῦος τῆς χάριτος λαμπρόν, τοῦ Πνεύματος ἐδείχθης λειτουργός, διανέμων τὰς ἰάσεις τοῖς ἐκβοῶσί σοι, πιστῶς Νεΐλε μακάριε· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. Ἐτερον. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Διὰ νηστείας ἀκραιφνοῦς Νεῖλε θεόφρον,
ἀπονεκρώσας τῶν παθῶν ἐπαναστάσεις, τοῦ Χριστοῦ ὁ
ἔρωσ σοι ἔδωκε τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν
ἀσθενῶν, καὶ ζῶν τε καὶ μετὰ πότμον θαυματουργεῖν,
ὄντως θαῦμα παράδοξον, ὅτι ὅστέα τὰ σά, ἐκβλύζουσιν
ιάματα, πᾶσι τοῖς πίσει θερμῇ σοι προστρέχουσι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν
τάφον Σου, Σωτήρ.

Ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ, Νεῖλε Πάτερ ἐδείχθης, ὡς
δῶρον ἱερόν, καὶ τῷ Κτίσαντι πρέπον, προθύμως τὸν
ζυγὸν Αὐτοῦ, τὸν χρηστὸν ἐκ νεότητος, ἄρας ἄγευστον,
τύρβης τοῦ βίου τηρήσας, πᾶσαν αἴσθησιν· διὸ ὡς
ἄσαρκος ξένως, ἐν γῆ πεπολίτευσαι.

Δόξα.

Ὁ τάφος σου σοφέ, καὶ τὸ ἄντρον σου τοῦτο,
θαυμάτων ἀστραπαῖς, καταπλήττουσι πάντας, τοὺς
πόθῳ προσιόντας σοι, καὶ θερμῶς ἐκτελοῦντάς σου,
τὴν σεβάσμιον, καὶ φωτοφόρον ἡμέραν, ἣν ἐξήνθησεν,
ἢ τῶν λειψάνων σου χάρις, ὡς ῥόδον τερπνότατον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καρτερίαν σου, καὶ τοὺς ἀγῶνάς σου, πάντες θαυμάζουσιν, οἱ καθορῶντές σου, ὑπομονῆς τὸ καρτερὸν ἐν τούτῳ σου τῷ σπηλαίῳ· πῶς οὐκ ἐδειλίασας, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγριον· πῶς σε οὐκ ἐπτόησε, τὸ τραχὺ καὶ σκληρότατον· διό σε εὐφημοῦντες βοῶμεν· δόξα Χριστῷ τῷ σε δοξάσαντι.

Δόξα.

Ὡς εὐωδέστατον, κρῖνον ἐξήνθησεν, ἐκ τάφου σήμερον, Πάτερ σὰ λείψανα, ὁσμὴν ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ, ἀφῶνως ἀναβοῶντα· χρόνους γὰρ κρυπτόμενα, ὑπὸ γῆς ἀδιάφθορα, πνέουσιν ἀείζων, εὐωδίαν ἰάσεων· διὸ καὶ εὐχαρίστως βοῶμεν· δόξα Χριστῷ τῷ ἀναστάντι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Μονασταὶ καὶ μιγάδες πάντες ὁμοῦ, ἀθροισθέντες ὁρᾶτε θαῦμα φρικτὸν, Νεῖλος ὁ θαυμάσιος, ὥσπερ ζῶν νῦν ἐξέλαμψε, διὰ τῶν λειψάνων τοῖς πᾶσιν ἀνάστασιν, ἐκηρύττων τοῖς πέρασιν ἰάσεις παρέχοντα· ὅθεν ἀντιμύρων, εὐωδίας τὴν χάριν, προχέει τὴν σήμερον, τοῖς ἐκ πόθου γεραίρουσι, τῶν λειψάνων τὴν εὕρεσιν, βλύζουσιν θαυμάτων κρουνοὺς, καὶ ἰάσεων ρεῖθρα ἀκένωτα, τὴν ἐνεργεῖαν τοῦ Σωτῆρος δεξάμενα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. *Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις
Αὐτοῦ· τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ ἐδόξασεν ὁ
Κύριος.*

Στ. *Τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὧν
ανταπέδωκεν ἡμῖν;*

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. στ' 17-21).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος πολὺς μαθητῶν αὐτοῦ καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν· καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἴατο πάντα. Καὶ αὐτός, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγεν· μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε· μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε· μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσιν, καὶ ἐκβάλωσιν τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρόν, ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου· τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ Τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπως ἐζήλωσας· παρρησίαν ἔχων ἐν τῇ μνήμῃ σου, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἶτα οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου δύο.

Κανὼν α', οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Τὸν σὸν γεραίρω, παμμάκαρ Πάτερ, βίου.*

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ταῖς θείαις λαμπρότητι, καταυγαζόμενος Ὅσιε, τὸ νέφος διάλυσον, τῆς διανοίας μου, ὅπως μέλπω σου, τὸν βίον Πάτερ Νεῖλε, καὶ τὰ κατορθώματα, τῆς πολιτείας σου.

Ὁρθρίσας πρὸς Κύριον, δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, ἐκ βρέφους πανόλβιε, σκότος διέφυγες, τῶν τοῦ σώματος, παθῶν δι' ἐγκρατείας, καὶ χάριν ἐπλούτισας, Νεῖλε οὐράνιον.

Νοὸς καθαρότητα, δι' ἀπαθείας κτησάμενος, τοῦ Πνεύματος γέγονας, κατοικητήριον, Νεῖλε Ὅσιε, τῶν ἀσκητῶν ἡ δόξα, Πατέρων ἀγλάϊσμα, φωστὴρ παγκόσμιε.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη Θεόνυμφε, τὸν ἐν Ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας, σάρκα φορέσαντα· Σὺ γὰρ πέφνησας, ἐκ πάντων τῶν αἰώνων, δοχεῖον ἐπάξιον, τοῦ Παντοκράτορος.

Κανὼν β', οὗ ἢ ἀκροστιχίς: *Σὰ ράνου μοι σοὶ μέλψαι Νεῖλε, τὰ μέλη.* Μακαρίου Ἀγιαννανίτου τοῦ Θεπταλοῦ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Σοφίας ὅλως ἀμύητως ἔχοντι, πρὸς δὲ καὶ μὴ καθαρῶ, ὄντι συμπαθεία, βλέπον πανασίδιμε, τὸν ὕμνον τοῦτον μέλποντι, διακαοῦς ἐκ πόθου, ὃν πρὸς σὲ ἔχω τὸν ρύστην μου· ὅθεν δυσωπῶ σε φωτίσαι με.

Ἄγε τοῦ Ἄθω μοναστῶν ὁμήγυρις, ἐπὶ τὴν μνήμην πιστῶς, Νείλου τοῦ τὸν βίον, στίλβοντα ὡς ἔσοπτρον, ἀνύσαντος καὶ χάριτας, ἀρυσόμεθα πόθῳ, τούτου τὸν βίον μιμούμενοι, ἔχοντες αὐτὸν ἀντιλήπτορα.

Ῥητόρων τέχναι καὶ σοφῶν αἱ μεθόδοι, σιγαῖτε πᾶσαι καὶ γάρ, ὄντως θεία χάρις, ἄνωθεν ἐφοίτησε, καὶ Νεῖλον τὸν θεόφρονα, ἐκ χειλέων ἀπειρών, νηπίων ξένως ἐδόξασε, ξένως ἐπὶ γῆς τὸν βιώσαντα.

Θεοτοκίον.

Ὅτε τὰ ἔθνη ὁ Θεὸς ἐμέριζε, κατὰ Ἀγγέλους Αὐτοῦ, τότε Σε Παρθένε, προγινώσκων ἔσεσθε, Αὐτοῦ Μητέρα ἄχραντον, Σοὶ ἀπένειμε τοῦτο, τὸ μέγα Ὅρος καὶ κάλλιστον, ὡς κληρονομίαν ἀπόλεκτον.

Ῥδὴ γ' . Κανὼν α' . Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους.

Ὀλόνυκτον Πάτερ ἱκεσίαν, ἀγρύπνω προσφέρων λογισμῶ, Θεῶ τῷ Παντοκράτορι, πάθη σαρκὸς ἐκοίμησας· ὄθεν προστάτης ἄγρυπνος, πάντων ἡμῶν ἐχρημάτισας.

Νεκρώσας τὰ μέλη ἐγκρατεία, ἐζώωσας Πάτερ τὴν ψυχὴν, ταῖς θείαις ἐπιδόσεσι, τῶν ἀρετῶν νευρούμενος, παντουργικαῖς δυνάμεσι, Νεῖλε τοῦ Ἄθω τὸ καύχημα.

Γευθεῖς τῶν Θεοῦ σοφῶν ῥημάτων, καὶ γνώσεως Τούτου μετασχών, ἡσύχως διετέλεσας, τὴν σὴν ζωὴν τοῖς ὄρεσι, καὶ τοῖς σπηλαίοις Ὅσιε, ταῖς κακουχίαις θλιβόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐλέους Κόρη ταῖς ῥανίσι, τοὺς ἄνθρακας σβέσον τῶν παθῶν, Μαρία Ἀπειρόγαμε, καὶ ἐσβεσμένον ἄναψον, τὸν λύχνον τῆς καρδίας μου, χρυσὴ λυχνία ἐπτάφωτε.

Κανὼν β' . Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἀπογυμνώσας σεαυτὸν, γηϊνῶν ἀπὸ παντοίων, ἀνεκτῆσω τὸν οὐράνιον ὄλβον· τὸν γὰρ τάφον σου σοφέ, τῶν μύρων σου ἐνέπλησας, καλῶν ἀπὸ παντοίων, καταπλουτῶν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Νῶτα οὐ δέδωκας ἐχθρῶ, ἐν τῷ παλαιεῖν σε Νεῖλε, ἀλλ' ὠράθης εὐθυβόλως ῥομφαία, καὶ ὀργίλον τὴν αὐτοῦ, καὶ βέβηλον κατέτρωσας, καρδίαν καὶ ἀνδρείως, τοῦτον ποσί σου κατέρραξας.

Ὅν ἐθεώρει ἀκλινῶς, νοός σου τῷ τηλεσκόπῳ, νῦν
λυθέντων τῶν ἐσόπτρων παμμάκαρ, καθαρῶς Νεΐλε
σοφέ, τὸ κάλλος τὸ ἀμήχανον, ἐπαπολαύων τοῦτο,
τοῖς ὑμνηταῖς σου πρυτάνευσον.

Θεοτοκίον.

Νεύσει Σου Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, προνοουμένη τὸ
ὄρος, τὸ τοῦ Ἄθω Σὺ ἐνέπλησας τοῦτο, μοναχῶν τῶν
κατ' ἀρχάς, ἀμιλλόμενων Δέσποινα Ἀγγέλοις· νῦν δὲ
φεῖσαι, τῶν ἀμελῶν Παναγία μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ζωῆ ἐφιέμενος τῆς ἀκηράτου σοφέ, τοῦ κόσμου
τὴν τερπνότητα ὥσπερ ἐπίβουλον, παρείδες καὶ
σκύβαλα· ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ, ὀσιώτατε Νεΐλε, ἦλθες
ἐπὶ τὸ Ὄρος, τὸ τοῦ Ἄθω προθύμως, ἐν ᾧ τῶν
μεμνημένων σου, μέμνησο πάντοτε.

Δόξα. Ὁ αὐτός. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν Ὀσίοις Ὀσιος, ὑστατος ὠφθης, φέρων ὡς
ἀρχέτυπα, τὰ τῶν ἀρχαίων ἀληθῶς, τοὺς σοὺς ἀγῶνας
καὶ ἔπαθλα, ἐν οἷς εὐφραίνεις, τοὺς πίσει τιμῶντάς
σε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦδὴ δ'. Κανὼν α'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ῥώμη τε καὶ χάριτι παντουργικῇ, τοῦ
Παμβασιλέως Θεοῦ ἡμῶν, τὰς πανουργίας, τῶν
ἀσάρκων δυσμενῶν, ὀλοσχερῶς διέφυγες, Νεΐλε
θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν.

Ἀγαλλιασώμεθα πνευματικῶς, μνήμην ἐκτελοῦντες πανέορτον, σημειοφόρου καὶ σεπτοῦ ἡμῶν Πατρός, οὗτινος ταῖς δεήσεσι, πάντων δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα.

Ἰασιν ἀένναον σοῦ ἢ σορός, Νεΐλε ἀναβλύζει μακάριε, τοῖς προσιούσι, καὶ καθαίρει μολυσμούς, σαρκὸς ὁμοῦ καὶ πνεύματος, Πάτερ τῶν Πατέρων θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι ἡμᾶς Μήτηρ ταῖς Σαῖς λιταῖς, πάντων τῶν σκανδάλων τοῦ ὄφους, καὶ τῶν παγίδων, καὶ ἰάτρευσον ἡμῶν, τὰ χαλεπὰ νοσήματα, ταῖς πρὸς τὸν Χριστὸν ἱκεσίαις Σου.

Κανὼν β'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μεμνημένη σου Ἄγιε, ἡ πληθὺς τοῦ Ἄθω ἡ θεοσύλλεκτος, ἄγει μνήμην πανευφρόσυνον, καὶ μετρίως ἄγεται πρὸς μίμησιν.

Εἷς ὑπάρχει ὁ πόθος σου, καὶ τοῖς ἐκτελοῦσί σου τὸ μνημόσυνον, πάσης βλάβης ἀπολύτρωσαι, τοῦ δολίου μάκαρ κοσμοκράτορος.

Ἴνα τύχω ἀφέσεως, τῶν ἀμαρτιῶν μου ὁ πολυώδυνος, δός μοι οἶνον κατανύξεως, καὶ ἀγαλλιᾶσεως τὸ ἔλαιον.

Θεοτοκίον.

Σὺ τοῦ ἄδου ἡ νέκρωσις, καὶ τοῦ Ὄρους Δέσποινα θεία ἔγερσις, τῶν ἐν ἄδη τε ἡ λύτρωσις, καὶ τῶν ἐν τῷ Ἄθω ἡ βοήθεια.

Ῥδὴ ε'. Κανὼν α'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Παθῶν κατέφρονησας, σαρκὸς θεομακάριστε, τῇ ὑπερβαλλούσῃ ἐγκρατεία· ὅθεν σοι χάρις θεία δεδώρηται, πάθη θεραπεύειν τῶν πιστῶς, Νεΐλε προσιόντων σοι, καὶ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Ἄγιως τὸν βίον σου, παμμάκαρ διετέλεσας· ὅθεν τοῖς Ἄγίοις συνετάγης, τοῖς ἀπ' αἰῶνος Θεῷ δουλεύσασι, πάντων ἀγιάζων τὰς ψυχὰς, πόθῳ τῶν ὑμνούντων σου, τὰ σεπτὰ κατορθώματα.

Μακάριος γέγονας, τῷ ὄντι Νεΐλε Ὅσιε· σὺ γὰρ ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, τοῦ Παντεπόπτου Θεοῦ πεπόρευσαι, ἄκακος καὶ πρᾶος γεγονώς, καὶ ταῖς ἀναβάσεσι, ταῖς καλαῖς σεμνυνόμενος.

Θεοτοκίον.

Μακρὰν τὸ ἀνθρώπινον, Θεοῦ Παρθένε γέγονε, Σοῦ δὲ συλλαβούσης τὸν Σωτῆρα, ἀνερμηνεύτως Θεοχαρίτωτε, πάλιν εἰς Παράδεισον μολεῖ, πίστει μακαρίζων Σε, Θεοτόκε Πανύμνητε.

Κανὼν β'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Οὔ τοῦ κάλλους ἐτρώθης, ἁσματίζων ἔκραζες, Νεΐλε πανεύφημε, ποῦ ποιμαίνεις Λόγε, ὡς ἀρνία Ὅσιων τὰ πνεύματα, οἷς συμποιμανόν με, καὶ τῶν ἀρώματων τῶν ἐκείνων, τὴν ψυχὴν μου Νυμφίε μου πλήρωσον.

Ἴνα τί βοᾷς πρὸς με; Ἔφη ὁ Νυμφίος σου Νεΐλε πανόσιε, ἢ ἀπὸ Λιβάνου, σοῦ σπηλαίου καλὴ ἢ

πλησίον μου, ἢ περισσότερά μου, πτέρυγας εὐχῆς κεχρυσωμένας, συλλαβοῦσα πλησίον πετάσθητι.

Μελωδοῦμέν σοι Πάτερ, ταπεινοῖς ἐν ἄσμασι Νεΐλε τὰ τέκνα σου, καὶ ἐκλιπαροῦμεν, ἰκετεύοντες σοῦ κατενώπιον, μὴ ἀποστερήσεις, τῆς πατρικῆς σου προστασίας, τοὺς ἐσχάτως ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ἔχοντές Σε οἱ πόθῳ, κληρὸν Σου τὸ ἅγιον οἰκοῦντες Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ὁσίου, ἄγρυπνὸν τε προστάτην καὶ πρῦτανιν, φάλαγγας δαιμόνων, ἀνδρειοφρόνως ἀπωθοῦμεν, εὐχαρίστως· διό Σε δοξάζομεν.

Ῥδὴ στ'. Κανὼν α'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἄγνῳς, βιώσας αἰρούμενος, ἐγκράτειαν ὡς ἄσαρκος ἤσκησας, στάσιν παννύχιον, εὐχὴν σοφὴ ἀδιάκοπον, πίστιν ἀληθεστάτην, θείαν ταπείνωσιν.

Καλῶν, ιδέαις κοσμούμενος, ὡς Ἄγγελος Θεῶ ἐλειτούργησας, Νεΐλε μακάριε, καὶ μεταστὰς κατεσκήνωσας, μετὰ Ἀγγέλων Πάτερ θεομακάριστε.

Ἄγγέλους, ἔχων συλλήπτορας, δαιμόνων ἀπεκρούσω φαντάσματα, καὶ ἀπροσκόπτως, τὴν θείαν διόδευσας, Νεΐλε θεόφρον, τρίβον ψυχοσωτήριον.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων, Κόρη Πανάμωμε, τοῦ θείου Γαβριὴλ ὡς ἀκήκοας, Λόγον συνέλαβες, ἐν τῇ ἀσπόρῳ νηδυῖ Σου, καὶ ὑπὲρ λόγον Τοῦτον, Παρθένε τέτοκας.

Κανών β'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Λειμώσι τῶν ἀρετῶν, μεμελημένος ἐνέκυψας· σοῖς δάκρυσι δέ, αὐτοὺς κατήρδευσας· ὄθεν σοι ἐδόθη τὰ δράγματα, τῆς ἀθανασίας, πρὸς Χριστοῦ Νεῖλε μακάριε.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις πιστοί, τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα, τοῦ Νείλου τοῦ νοητοῦ, τὰ λίαν εὐφραίνοντα, καρδίας ὡς γέγραπται, ἐν ᾠδαῖς αἰνοῦντες, τὴν χαρὰν ἀπαρυσόμεθα.

Ἀνέστης πρὸς οὐρανόν, πυρίνω ὥσπερ ἐν ἄρματι, ιδέαις τῶν ἀρετῶν, Χριστῷ παριστάμενος· ἔνθεν ἐργαζόμενος, τὰς ἐκεῖθεν λάμπεις, καταπέμπεις τοῖς ὕμνοῦσί σε.

Θεοτοκίον.

Ἰλάσθητι καὶ ἡμῖν, τοῖς καταργοῦσι τὸν κληρὸν Σου, καὶ ἀλλοτρίαν ὁδόν, Ἄγνη τῶν Ὁσίων Σου, ἀφρόνως ὀδεύουσι, καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν, βηματίζειν καθοδήγησον.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ ἐκ γῆς φανέρωσις, τῶν ἱερῶν σου λειψάνων, Νεῖλε συνεξέλαμψε, τῇ τοῦ Σταυροῦ ἀναλάμπει· τοῦτον γάρ, ἀεὶ ποθήσας θερμῶς ἐκ βρέφους, ἔλαβον, τὰ σὰ ὀστέα τὴν τούτου χάριν, ὡς Χριστῷ συσταυρωθέντα, τῷ ἀναστάντι, ὡς πρό αἰῶνων Θεῷ.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ σοφῶς δημιουργήσας τὰ σύμπαντα καὶ τὴν διὰ παραβάσεως φθαρεῖσαν φύσιν ἡμῶν, εἰς τὸ ἀρχαῖον

κάλλος ἀναμορφώσας, διὰ τῆς ἀναστάσεως τῆς ζωηφόρου σαρκὸς Αὐτοῦ, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ ἔαρος, τῷ καὶ φυσικῶς εἰκονίζοντι τὸν ἀνακαινισμόν ἡμῶν καὶ τὴν ἐσομένην ἀνάπλασιν καὶ ἀνάστασιν, ἐν τούτῳ εὐδόκησε φανῆναι ἐν οὐρανοῖς ἐξαστράπτοντα τὸν σταυρὸν Αὐτοῦ. Οὗτος, πάντως ὠκονόμησε σήμερον καὶ τὰ πολλοῖς ἔτεσιν ἐν γῆ κρυπτόμενα λείψανα, τοῦ θεράποντος Αὐτοῦ Νείλου ἀναφανῆναι, ἰαμάτων ἀκτῖνας ἐκλάμποντα καὶ θαυμάτων βολὰς ἐξαστράπτοντα καὶ ὡς ἄνθη καὶ ῥόδα τερπνά, ἀτμοὺς ἔαρινους καὶ πανευώδεις τοῖς πιστοῖς ἐμπνέοντα καὶ σαφῶς προμηνύοντα, ὡς καὶ ἡ ζωηφόρος Ἀνάστασις τῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου καὶ ὁ ἐν οὐρανοῖς φανείς λαμπρὸς Αὐτοῦ Σταυρὸς προκαταγγέλλουσι καὶ ὁ φυσικὸς τῆς γῆς ἀνα-καινισμὸς ἀφῶνῳ διδάσκει. Ὅτι, οἱ συσταυρωθέντες καὶ συνταφέντες καὶ μυστικῶς τῷ Χριστῷ συναναστάντες διὰ τοῦ Βαπτίσματος, καὶ τὰς τούτων τηροῦντες μορφώσεις ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ αὐτῶν, ὡς ὁ θεοφόρος Νεῖλος διετήρησεν, ἀνακαινισθήσονται καὶ ἐξανθήσουσι καὶ ἐν οὐρανοῖς ἐξαλάμπουσιν ὡς φωστῆρες, οἱ πιστῶς δουλεύσαντες Χριστῷ τῷ Δημιουργῷ τοῦ παντός, ὡς πρὸ αἰώνων Θεῷ.

Συναξάριον.

Τῆς Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἀνάμνησις τῆς εὐρέσεως τῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου Νείλου τοῦ Μυροβλύτου.

Στίχοι·

Νεῖλος ἄρδει νάμασι γῆν Αἰγυπτίων,

ὁ δὲ μοναστὰς τοῦ Ἄθωνος ἀρδεύει.

Λάμπεν ἐν ἡματ' ἐβδομάτῳ Νειλώϊος αἴγλη.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Κανὼν α'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Παραπλήσια, τὰ μύρα Νεῖλε πάνσοφε ἐκ τοῦ σοῦ
σώματος, ταῖς τῶν ναμάτων ῥοαῖς, ἐξέβλυσαν ῥέοντα
καὶ καταρδεύοντα, τοὺς κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων
Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀγαπήσας σε, δικαίως ὄν ἠγάπησας Θεὸς ὁ
δίκαιος, διὸ καλῶν ἀμοιβῶν, ἐνθέως ἠμείψατο Νεῖλε
μακάριε, ὡς βοήσαντα· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν δακρύων, τὰ ρεύματα δεξάμενος ὁ
Παντεπόπτης Θεός, ῥοαῖς σαφῶς ὁ Αὐτός, ὁμοίως
ἀμείβεται χάριν δωρούμενος, μύρων βλύσει, καὶ
ιαμάτων χάρισι, θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας.

Θεοτοκίον.

Ἐλεήμονα, τεκοῦσα μόνη Κύριον Θεοχαρίτωτε, τῇ
οὔν Αὐτοῦ πανσθενεῖ, δυνάμει με οἴκτειρον, Ἄγνη
Θεόνυμφε, τὸν βοῶντά Σοι, εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ
καρπὸς τῆς Σῆς κοιλίας.

Κανὼν β'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νέος ἐδείχθης Πάτερ Νεῖλος, ἀρετῶν αὐγαῖς
φωτίζων μονοτρόποις· ὥσπερ οὗτός ποτε ἐν τῷ Σινᾷ

κραυγάζων· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τῶν φανέντων ἐν τῷ Ἄθῳ, πύργος μέγιστος ἐφάνης φωτοφόρος, τῶν ἐχθρῶν τὰς βουλάς, ἀπειργῶν ἐν τῷ μέλπειν· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰασιν δὸς ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοῖς τελοῦσί σου τὴν μνήμην τὴν φωσφόρον, ἐν τῷ τάφῳ τῷ σῷ, ἀγρύπνοις ὑμνοδίαῖς, καὶ μελωδοῦσιν ἄπαυστα· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Λύσιν παράσχου μοι Παρθένε, δουλωθέντα με τοῦ βίου ταῖς ἀπάταις, καὶ πρὸς θείαν ζωὴν, ὁδήγησον ὑμνεῖν Σε· εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς Σῆς κοιλίας.

Ῥδὴ η' . Κανὼν α' . Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥώμη θεϊκῆ τὰς παρατάξεις, δαιμόνων τὰς ὀλεθρίους ἐξηφάνισας, χάριν τε ἀπειλήφας, παύειν ἀρρώσθημα, καὶ ἐκδιώκειν πνεύματα, βοῶν ἀκάθαρτα· τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βιώσας παμμάκαρ θεαρέστως, δικαίοις διὸ τὸν ὀφειλόμενον, ὕπνον νῦν κεκοίμησαι, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον, μετεβιβάσθης Ὅσιε, βοῶν ἀπόλαυσιν· τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰστάμενος ἄνω ἐν σπηλαίῳ, ὡς ἐπὶ λυχνίας
λύχνος Ὅσιε, πάντων τὰ νοήματα, πίσει κατεφώτιζες,
ὑποδεικνύων ἄριστα, Νεῖλε μακάριε, τὴν τρίβον, τῆς
ζωῆς καὶ ἀνάγων, τούτους θεῖῳ λόγῳ, πρὸς ὕψος
ἀπαθείας.

Ὅρμῳ γαληνῷ νῦν προσωρμίσθης, τοῦ βίου πάντα
τὰ τερπνά, μισήσας Ὅσιε· εἶχες γὰρ ἰθύνοντα, πάσας
τὰς πορείας σου, τὸν κυβερνήτην Κύριον, Νεῖλε
θεόσοφε, τὸν νεύματι, τὸ πᾶν διοικοῦντα, Ὅν
ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν β'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ἐν τῷ σπηλαίῳ ἄσπιλον, τῆς ψυχῆς περιβόλαιον,
τὸ καρτερικὸν καὶ ἀπαθὲς σαρκίον σου, ἐφάνη
τηρούμενον, κατὰ παθῶν πανόλβιε, καὶ σωματικῶν
καὶ ψυχικῶν νοσημάτων, τὴν ῥῶσιν ἐξαστράπτων, τοῖς
πιστῶς μελωδοῦσι, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Τῶν ἰαμάτων τὰς χάριτας, σὴ σορὸς ἀναβλύζουσα,
πᾶσαν νοσημάτων καὶ παθῶν ἐπήρειαν, παντοίαν τε
κάκωσιν, καὶ μαλακία ἅπασαν, πάντων θεραπεύει,
τῶν πιστῶς μελωδούντων· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς
ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαλλαγῆναι πρέσβευε, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον,
τοὺς προσπεφευγότας τῷ ναῷ σου Ὅσιε, καὶ τάφον
τοῖς κυκλοῦσί σου, καὶ τὴν μνήμην τελοῦσι, παντοίων
πόνων καὶ θλίψεων, δαιμόνων κακουργίας, καὶ

πάσης ἐπηρείας, Χριστὸν ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεὸν καὶ Κύριον, ὑπὲρ λόγον κυήσασα, Τοῦτον ὡς Υἱὸν Σου Παναγία, αἴτησαι ἐν ᾧρα τῆς Κρίσεως, τῆς καταδίκης καὶ τοῦ πυρός, σκότους ἀφεγγοῦς καὶ τοῦ βρυγμοῦ τῶν ὀδόντων, λυτρώσασθαι τοὺς πίσει, εὐσεβῶς μελωδοῦντας· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Κανὼν α'. Ἄπας γηγενῆς.

Ἵντως οὐρανός, ὕψει πολιτείας σου ᾧφθης κατάστερος, θαύμασι πανόλβιε, ὡς ἄλλοις ἄστροις καλλωπιζόμενος, τῶν μοναζόντων Ὅσιε καταλαμπρύνων ψυχάς, τῶν τιμώντων, Νεῖλε τοὺς ἀγῶνάς σου, καὶ τελούντων τὴν θείαν σου κοίμησιν.

Ἴδῃ τῷ Χριστῷ, ἐγγίζων τρανώτερον καὶ καθαρώτερον, μέμνησο τῶν πίσει σου, μνημονευόντων Νεῖλε μακάριε, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν ἡμῖν αἰτούμενος, νοσημάτων, πάντων ἀπολύτρωσιν, καὶ Θεοῦ Βασιλείας οἰκείωσιν.

Σοῦ τὰ ἱερά, καὶ ἅγια λείψανα, ἐν θήκαις κείμενα, θάπτει τὰ νοσήματα, καὶ φλέγει στίφη δαιμόνων πάντοτε, Νεῖλε θεομακάριστε, τῇ θείᾳ χάριτι, ἀναβλύζει, πᾶσι τὰ ἰάματα, τοῖς πιστῶς σε ἀεὶ μακαρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Ἄφες μοι βοῶ, Θεὸν ἢ κυήσασα, ἀμαρτιῶν τὴν πληθύν, νέκρωσον τὸ φρόνημα, τὸ τῆς σαρκὸς μου· Σὺ μου τὸ καύχημα, ἰσχύς τε καὶ κραταίωμα· οἴκτειρον σῶσόν με, σωτηρία, πάντων Σὺ ὑπάρχεις γάρ, Θεοτόκε Ἄγνη Ἀειπάρθενε.

Κανὼν β'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἐνθέου ἀπολαύων Πάτερ ζωῆς, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίῳ διαπρέψας ἀγγελικῶ, καὶ μεταβὰς μακάριε, Νεῖλε πρὸς ἀϋλοὺς διαμονάς, σωθῆναι θεοφόρε, δυσώπει τοὺς ἐν πίστει, ἐν τῷ ναῷ σου προσεδρεύοντας.

Λειμῶσι τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ, τῷ τῶν ὅλων Θεῷ παριστάμενος, ἐπὶ τῆς γῆς, βρύει σου ὁ τάφος τὰς δωρεάς, ἐν ᾧ σεπτῶς κατέπαυσας, σῶμά σου τὸ ἅγιον καὶ σεπτόν, τοῖς πόθῳ προσιοῦσι, καὶ φόβῳ ἀπτομένοις, Νεῖλε παμμακάρο τῶν λειψάνων σου.

Ἡμεῖς ἐν σοὶ καυχώμεθα εὐκλεῶς, οἱ ἐν ὄρει τοῦ Ἄθω μονάζοντες, ὅτι ἡμῖν, ἔδειξέ σε Κύριος ἀληθῶς, προστάτην καὶ ὑπέρμαχον, Νεῖλε θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν· διό σε ὡς προστάτην, ἡμῶν καὶ εὐεργέτην, καὶ προμηθεά μεγαλύνομεν,

Θεοτοκίον.

Ῥδὰς Σοι εὐχαρίστως πάντες ἡμεῖς, οἱ τὸ Ὅρος οἰκοῦντες προσφέρομεν, Μήτηρ Θεοῦ, ὅτι διασώζεις ἡμᾶς αἰεὶ, ἐκ πάσης περιστάσεως, τρέφεις τε καὶ

θάλπεις καὶ προνοεῖς· ἀλλ' οὖν δεόμεθά Σου, καὶ
θείας Βασιλείας, μετὰ τὸ τέλος καταξίωσον.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἐκ βρεφικῆς σε ἔλαβεν, ἡλικίας ὁ Πλάστης, καὶ
Πνεύματος εἰργάσατο, σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου· ὅθεν
φωστήρ ἀνεδείχθης, Νεῖλε τῶν μοναζόντων, ἐκ
σκότους παραπτώσεων, ὁδηγῶν πρὸς τὸ φέγγος τῶν
τοῦ Θεοῦ, ἐνταλμάτων Ὅσιε καὶ προσάγων Χριστῶ,
Ὅν καθικέτευε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε σῶσαι.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰσθῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.
Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ Ὑψίστου κληθεῖς.

Ὡς θεϊκὴ τις σαφῶς οἰκονομία, ἡ κλίσις σου
γένονε, Νεῖλε μακάριε· ὡς γὰρ ἐκεῖνος τοῖς νόμασι,
τοῦ ἔτους ὅλου, τὴν εὐκαρπίαν διατεκμαίρεται, οὕτω
τοῖς ἰάμασι, σὺ ἀναδέδειξαι· φῶς γὰρ σε κόσμῳ καὶ
ἴασιν, ὡς εὐκαρπίαν, ἡ θεία χάρις ἐναπεφήνατο,
λελαμπρυσμένος ταῖς ἀκτίσι, τοῦ τρισηλίου Φωτὸς
πανσεβάσμιε· Ὅν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς).

Ὡς ἐν θαλάμῳ φωτὸς πεπληρωμένῳ, σπηλαιῶ
παρέμεινας, ὃ ἱερότατε, κύκλῳ δὲ τούτου
παρέστησας, ὥσπερ ἐνόπλους, ὑπασπιστάς τὰς
πράξεις σου Ὅσιε, ἐναποτειχίζοντας, παρεμβολὰς τῶν
παθῶν· ἐν τῷ νυμφῶνι δὲ ἤλασας, τῷ θείῳ μάκαρ, ὃ

παρρησία νῦν παριστάμενος, τῷ σῷ Νυμφίῳ καὶ Θεῷ ἡμῶν, τῆς Αὐτοῦ ἐντροφῶν ὠραιότητος· Ὅν ἰκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς ἐξ ἀλήκτων πηγῶν ἐκ τῶν λειψάνων, ναοῦ καὶ τοῦ μνήματος ἀεὶ τὴν χάριν ἀντλῶν, Νεῖλος ὁ θεῖος προτίθησιν, εἰς εὐωχίαν, τῆς τούτου μνήμης ἐν ἧ ἄθροίσθημεν, τοὺς πάντας ἐν πνεύματι χαρίτων θείων πληρῶν, δεῦτε λοιπὸν καὶ συνδράμωμεν, καὶ εὐλογίας, ἐκ τῶν τιμίων αὐτοῦ μετάσχομεν, θείων λειψάνων καὶ δοξάσομεν, τὸν ἐν Ἁγίοις Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, δοξαζόμενον ὄντως, καὶ αὐτοῖς ἀναπαυόμενον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον συνεξέλαμψεν ἡμῖν, τετρασήμαντος καρμοσύνης ἑαρινῆς χάριτος, ὡς ἐκ τεσσάρων συγκροτουμένης χαρίτων· τῆς γὰρ πρώτης ἡμῶν χρονικῆς γεννήσεως, καὶ τῆς μελλούσης ἀνακαινίσεως εἰκὼν ἀληθῶς ἐστὶ τὸ ἔαρ· ἀπαρχὴ δὲ καὶ πρωτότυπον τῆς μελλούσης, ἡ ζωηφόρος τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασις, καὶ πᾶσαι αἱ ὑπέρλαμπροι ἡμέραι αὗται τῆς δ' αὖ ἐσομένης δόξης τε καὶ λαμπρότητος, ἡ ἐν οὐρανῷ τοῦ Σταυροῦ λαμπρὰ σημαία· μεθ' ὧν τὰ αὐτὰ συνεξεικονίζει σήμερον ἡ ἐκ γῆς φανέρωσις τῶν εὐόσμων καὶ λαμπρῶν, τοῦ Θείου Νείλου λειψάνων. Ταῦτα ἡμῖν Θεὸς τὰ καλὰ συνεκλάμπει, ἐν τῇ ἐβδόμῃ ταύτῃ, τοῦ λαμπροτάτου τῶν μηνῶν ἡμέρα, τὴν ἄδυτον καὶ ἀνέσπερον Μωσαϊκὴν ἐβδόμην κηρύττοντα. Δεῦτε οὖν ἀδελφοί, τῆς ἀλήκτου χαρᾶς ἐκείνης τὰ προοίμια,

πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν καὶ ὑπογραμμὸν ἔχοντες,
τὸν εἰς εὐφημίαν προκείμενον ἡμῖν Πατέρα. Τοῦτον
μιμησάμενοι, εἰς οὐρανὸν ἀνατείνομεν τὸ ὄμμα, ἵνα
σὺν αὐτῷ καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

Μεγαλυνάριον.

Νεῖλον τὸν πηγάσαντα ἀληθῶς, νάματα δακρῦων,
καὶ κεράσαντα γλυκασμόν, τὴν σεπτὴν Τριάδα, ἐξ ἧς
ἀντεκεράσθη, τὰ νάματα τῶν μύρων, ὕμνοις
τιμήσωμεν.

